

КРИСТИНА И ЖЕНИКА

Кад ми је моја рођака Илеана рекла шта је урадио мој Женика, била сам на послу, у ресторану, у кухињи, обучена у бели мантил преко ког сам имала кецељу флекаву од крви, стајала сам испред дрвеног стола, пошто сам пресекла гркљан једне гуске и спремао се да јој распорим стомак и извадим јој изнутрице, с дугачким ножем у руци подигнутим изнад главе, спремна да га зарижем птици у трбух, кад ми је колегиница, Анита, која је расецала груди ћурана, прљава од крви од главе до пете, скренула пажњу, између два ударца ножем, да ми звони телефон у ташни, ја га нисам чула, али пошто ме је упозорила да ми зврнда телефон, наћулила сам уши и, заиста, телефон је звонио без прекида, само ме Марко тако зове, као да мисли да сам gluva, свако те кратко позове и, ако види да се не јављаш, позове те опет после пола сата, али Марко не, он, кад те зове, може да те зове и сат времена без прекида, док му се не одазовеш, зато сам помислила да је Марко и оставила мобилни да се распадне на комаде у мојој ташни, пошто се ја, док радим, не јављам на мобилни, не јављам се и тачка, па тако и сада, телефон ми је зврндао у ташни, али сам мислила да је сигурно Марко и нисам журила да га извадим из торбице и приљубим уз ухо и зарила сам нож у стомак гуске и капи крви су ми прснуле по образима, носу, челу и устима, мешајући се с грашкама зноја, с Марком сам се посвађала јуче, јер је тај човек јако посесиван и незајажљив, гуска ми је исклизнула из руку, иако сам јој распорила стомак, птица је још била жива и скакала је увис по дасци стола и прскала ме крвљу по устима и очима, телефон је настављао да ми звони у бескрај, и Анита се наљутила и довикнула ми да се јавим и да је не правим лудом, али ја не и не, рекла сам јој да ћу прво истражирати ову гуску и да ћу тек онда видети ко ме тражи и опет сам руком дохватила труп гуске и имобилисала је на столу, и кад сам била поново спремна да јој зарижем нож у стомак, Анита се појавила испред мене с телефоном и набила ми га у лице, а ја сам се скаменила и испустила нож из руку, био је то неки број из Молдавије, и некакав црни предосећај је зарио канце у моју душу, сигурно се нешто десило, рекла сам себи и обрисала капљице крви с образа и усана, и узела мобилни у руку и јавила се, звала ме је једна моја рођака, Илеана, и, кад сам чула шта је урадио мој Женика, сручила сам се на столицу, Илеана ми је нешто говорила, тело гуске се грчевито бацакало по столу, а мени је сишла језа низ кичму, по столу се бацакала и глава птице, такво нешто још никад нисам видела, појавио се Антонио и затражио да више не причам толико телефоном и да завршим с транжирањем гуске, да сместа узем нож у руку и завршим с клањем птице, али ја сам се окренула леђима, пошто више нисам могла ни да је гледам, изашла сам из кухиње и узела неколико слободних дана, и од тада ни из куће више нисам могла да изађем и постављам себи једно исто питање, како ли је само могао тако нешто да уради мој Женика, сад разумем да је оно што ме је још везивало за Молдавију био Женика, не могу више да идем кући, не верујем да ћу више икад моћи да дођем, седим на кревету, кршим руке и чини ми се да

су прљаве од крви и трчим журно у купатило да их оперем. Не могу више. Дуго их перем, сапуном, врелом водом, трљам их алкохолом, стално изнова их перем, трљам их пешкиром док не помодре, али и даље ми се чини да су прљаве од крви, не подносим више да видим ножеве, побацала сам их све у ђубре, само да их не видим, само да их више погледом не сретнем, сада знам да ја носим највећу кривицу за то што је урадио Женика, ког сам виђала само на распустима, једном годишње или у две године, кад сам га обасипала поклонима, али паре сам му слала све време, само да ништа не зафали мом дечкићу, и кад би га полиција покупила и хтела да га стрпа у затвор, остављала бих све без речи и седала у авион и долазила да га извучем, а сада знам да сам му учинила више зла него доброг, не би требало њега да затворе, него мене, кад су сахранили Кристину отишла сам на неко гробље одакле сам изашла тек касно увече, упознала сам и Кристину, сада разумем да сам одгајала чудовиште, јуче ме је позвао баш Женика и нисам му се јавила на телефон, овде нико не зна шта ми се догађа, не отварам врата никоме и не јављам се на телефон, за шта сам му и слала толике паре, боље да сам га виђала чешће и више остајала с њим, паре, паре, у име пара сам изгубила сина заувек, после тога што је урадио избрисала сам га из ума, Марко је ушао у кућу, има кључ мог стана, донео ми је пицу, ставио је на сто и извадио нож из џепа и почео да сече пицу и ја сам дрекнула преплашена да баци тај нож, чинило ми се да је Марко био мој Женика и да је та пица била Кристинино тело и он се спремао да је убије, чинило ми се да из те пице цуре капи крви, онда ми се учинило да сам ја Женика и плашила сам се да не дохватим тигањ и ударим њиме у главу Кристину, то јест Марка, и нисам се смирила све док Марко није бацио тај нож у канту за ђубре и уверила се да он није Кристина и да ја нисам Женика, него да сам ја ја и да је он Марко, извео ме је напоље у град и тада сам схватила да би требало да из истих стопа одем у Молдавију и макар ставим цвет на Кристинин гроб, да затражим опроштај од њених родитеља за то што је урадио мој син, иако знам да никад неће моћи да ми опросте, али морам да одем на Кристинин гроб и да плачем, иначе никад то себи нећу опростити, и Марко се сложио да пође са мном. И одмах сам отишла у ресторан и рекла им да напуштам тај посао, у кухињи више никад нећу моћи да радим, и кренула ка аеродрому.

У авиону који се уздизао у ваздух, стјуардеса ми је донела чашу сока и кад је авион почео да се дрмуса неколико капи ми је пало на руку и нагло су се претвориле у капи крви и ја нисам више могла да пијем из те чаше и дала сам је Марку да је проспе, али он ју је испио до дна, кезећи ми се у лице и тада, док ми се смејао у лице, постало ми је јасно да сам ја била Кристина, а он Женика. Или обрнуто.

ПОЗДРАВИТЕ ТРОЦКОГ

Пре неколико дана, ушао сам у „Кокос” који је био пун фенсера и буржуја, типова с дебелим вратом и високих фуфа. Шта ме је навело да тамо уђем? Ђаво би га знао. Можда радозналост. Или чињеница да нисам знао како да убијем неколико слободних сати. Или обоје истовремено. Било како било, пролазио сам апсолутно случајно поред мутних и ружичастих прозора бара „Кокос”, кад ме је горућа жеља да попијем чашу вина међу градским буржујима погурала у тај фенси локал. Сео сам за сто поред врата и дрхтавим гласом поручио чашу вина. Нећу рећи колико ме је коштала, да не сазна моја жена. Пошто је вино било веома скупо за моје бушне џепове, пио сам га ретким гутљајима.

Одједном, дошло ми је да плешем. С оном чашом вина у руци, допола пуном, попео сам се на плесни подијум. Заслепљен зеленкастом светлошћу која је избијала директно из пода, њихао сам се хаотично у ритму скакутаве и дивље музике, међу грдосијама и фуфама који су се керебечили, не заборављајући да повремено сркнем по гутљај вина. И, не знам како се то десило, али тек што сам окружио један стуб светлости саплео сам се о неког тетовираног делију који се нагло појавио испред мене и пао преко стола неког шмекера кратког врата, који је разнежено шармирао неку високу и елегантну рибу. Док сам падао, чаша ми је полетела из руке и просула се по белим панталонама тог типа. Устајући са земље, нисам могао да не приметим да су његове панталоне постале кржаве. Као што су му кржаве постале и очи. Ни пет, ни шест, зарио ми је нокте у грло и гурнуо ме у средину групе клипана који су се бучно церекали. Ђушкајући ме између себе, као фудбалску лопту, извукли су ме из „Кокоса”.

Знао сам шта је следило. Гориле које су ме избациле на улицу направиће од мене месо за ђевапе. Стешњен са свих страна од грдосија које су сукале рукаве, у последњем тренутку, повикао сам на њих:

– Је ли, бре, је л’ знате ви Троцког? Ако ме само и један од вас пипне, имаћете посла с Троцким. Хоћете да позовем Троцког, а!?

Не знам шта ми је дошло да то викнем и извадим из џепа мобилни, претварајући се да хоћу да позовем Троцког, иако нисам знао ниједног човека који се зове Троцки. Узвикнуо сам име Троцког онако, насумице. Било је то прво име које ми је пало на памет, у тим гадним тренуцима, кад ми је вода већ била дошла до грла. Заурлао сам име Троцког тек да и ја нешто кажем пре него што крене лемање.

Али није уследило никакво лемање. Кад су чули име Троцки, клипани су се разбежали као бубашвабе. Као да нисам узвикнуо било какво име, него да сам извадио пиштољ из џепа, у секунди су се окренули на петама, неставши опет у том фенси ружичастом бару, као у некој шуми, а ја сам могао да пођем својим путем. Тако су брзо испарили око мене да сам почео у недоумици да трепћем.

Троцки. Троцки. Име које мени није говорило ништа, али њима је говорило све, насмрт их препавши, као у оном цртаном филму, оном познатом, знате ви ком. Рекло им је толико много да сам се спасао батина. На шта ли су помислили кад су

зачули то име? Да није Троцки надимак неког шефа мафије? Или нека тајна шифра? Или нека магична реч која отвара свака врата?

Не знам. Моје чуђење пак више није имало граница кад ме је неки тип сустигао на станици, где сам стао да сачекам тролејбус број осам, с мојом ташном и смеђим качкетом у руци, које ми је у пакету уручио уз силна извињења. Био сам их заборавио у бару. У улици који се повлачио клањајући се препознао сам једног од оних што су били изашли да ме излупају на улици, и занемео. Али пре него што ће и он нестати на хоризонту, зачуо сам га како ми довикује:

– Зовем се Виталије. Ја сам конобар у „Кокосу”. Много те молим да пренесеш Троцком моје најтоплије поздраве. Много те молим. Не заборави то!

Поздрави за Троцког од Виталија. Ушао сам у тролејбус и сео на хладну столицу иза возачеве кабине. Да не заборавим да пренесем Троцком поздраве од неког келнера из „Кокоса”. Добро, пренећу му их. Сад још остаје једна ситница: да дознам и ја ко је тај Троцки што ме је избавио од тешких батина и којем ме је неки келнер из „Кокоса” преклињао да пренесем поздраве.

(С румунској превео Ђура Миочиновић)